

Тримата родолюбци се обърнаха.

При тяхъ бързешкомъ се приближи низкиятъ дебелъ чорбаджия Радю Банчовъ.

Бѣлковски прихапа устни. Василъ Бочевъ се намръщи. Ангелъ Кънчевъ, щомъ погледна приятелитъ си, разбра, че чорбаджията е турско ухо и незабелязано пхна тевтерчето въ джоба си.

— Накжде тъй? — повтори Радю Банчовъ.

— На разходка, — смѣнка Бѣлковски и посочи Кънчевъ. — Моятъ приятелъ е учителъ отъ Карлово, та иска да поразгледа нашия градъ. Може до година тука да учителствува.

— Много хубаво, много хубаво, — отвърна Радю, — и азъ ще се разходя съ васъ.

Групата тръгна по склона на рида. Радю Банчовъ пъшкаше и се потѣше, но все се навърташе край Ангелъ Кънчевъ, разпитваше го, разправяше му за своето родолюбие, съ една дума, мжчеше се да изкопчи нѣщо.

Изведнажъ Ангелъ Кънчевъ се спрѣ. Той изгледа приятелитъ си и усмихнатъ рече:

— Хайде да се надбѣгваме до върха!

— Хайде, — отговориха въ единъ гласъ Бочевъ и Бѣлковски и, преди да чуятъ какво ще каже Радю Банчовъ, припнаха по хълма.

Слисаниятъ чорбаджия погледна следъ тяхъ, направи нѣколко крачки и после бавно си тръгна къмъ града.

А на върха тримата другари се смѣха отъ сърдце.

— Излъга го, бай Ангеле, — крещѣше Бочевъ и плѣскаше съ ръце. — И какъ тичашъ, като